

Sv. Alberta draudzes ziņas

2021. gada oktobris * Nr.123

Miers un labums!

Oktobra mēneša tradicionālā dievbijības forma ir Rožukroņa lūgšana un, kā katru gadu, arī šogad pēc darbdienu vakara Svētajām Mīstēm mēs varēsim pārdomāt pestīšanas noslēpumus. Jau divus gadus mēs pateicamies Kungam par zemes dāvanām ražas svētkos un baznīcu greznojām ar rudens veltēm, bet pēc svētdienas dievkalpojumiem cienājamies ar sanestajām

dāvanām. Arī šogad 2. oktobrī gatavosimies, bet 3. oktobra svētdienā turpināsim kopt šo jauno tradīciju. 4. oktobrī - pirmdienā - mūsu draudzē svinēsim sv. Asīzes Franciska svētku dienu. Rožukroņa lūgšana un sv. Franciska aizbildniecība šajā mēnesī būs ļoti nepieciešama, bet ražas svētku kopā sanākšana ārpus liturģijas palīdzēs mums iepazīt vienam otru tuvāk. Kāpēc tas ir tik svarīgi? Jo pāvests Francisks ievadīs trīs gadu sinodālo ceļu, kurš noritēs trīs

fāzēs (diecēze, kontinents, pasaule), kurās mēs - Dieva tauta - pār-
runāsim un atpazīsim Kunga gribu un šis process noslēgsies 2023.
gada oktobrī Romā.

Pāvests Francisks vēlas, lai mēs klausītos viens otrā un visi
kopā klausītos, ko Svētais Gars mums saka. 9. un 10. oktobrī svinī-
gi tiks atklāts sinodālais ceļš Romā, kurš sākot ar 17. oktobra svēt-
dienu iesāksies vietējās Baznīcās visā pasaulē. Tas, protams, attie-
cas arī uz mūsu Rīgas diecēzi. Šis pirmais diecēzes posms noslēg-
sies 2022. gada aprīlī. No savas puses mēs varam lūgties par šo si-
nodālo ceļu, kurā mēs - Dieva tauta mēģināsim atpazīt Dieva gribu.
Neviens no Dieva tautas šajā ceļā nevar palikt malā un tāpēc tiek
uzsvērts, ka īpaši jā klausās un jā ļauj runāt tiem, kuri sabiedrībā ir
atstumti. Latvijas gadījumā tas arī varētu būt tāda netikuma pārva-
rēšana kā: “a ko es tur; lai citi domā, tas nav man, neiesaistīšos
u.t.t.”

Šī sinodālā ceļa mērķis nav radīt kārtējos dokumentus vai
garus tekstus, bet drīzāk iedvesmot cilvēkus sapņot par Baznīcu,
kurā mēs esam, ļaut uzplaukt cilvēku cerībām, veicināt uzticēšanos,
dziedēt ievainojumus, veidot jaunas un dziļākas attiecības, mācīties
vienam no otra, celt tiltus, apgaismot prātus, sildīt sirdis un atjau-
not spēku, lai īstenotu mūsu kopējo misiju. Pāvests Francisks ie-
lūdz visu Baznīcu pārdomāt izšķirošas mūsu dzīves un misijas tē-
mas, un šis sinodālais ceļš ir tas, ko Dievs gaida no Baznīcas. Mūsu
uzdevums ir sākot ar šo mēnesi lūgties, sekot līdz katoliskajiem
medijiem un ar konkrētiem soļiem iesaistīties.

br. Jānis Savickis

Sirds dziedināšana sākas ar klausīšanos

Vai mēs protam klausīties? Vai mēs ieklausāmies bērnos,
jauniešos, sirmgalvjos – cilvēkos, kuri ir mums ikdienā līdzās? Vai mēs
ieklausāmies Kungā? Pāvests aicināja pārdomāt šos jautājumus, uzrunājot
svētdien, 5. septembrī, uz lūgšanu “Kunga eņģelis” Svētā Pētera laukumā
sapulcējušos ticīgos. Dialoga atjaunotne ģimenē bieži vien sākas ar klusu-
mu un ieklausīšanos – viņš atgādina.

Šai dienai veltītajā Evaņģēlija fragmentā tiek runāts par kurlmēmā

izdziedināšanu (sal. Mk 7, 31-37). Atšķirībā no citām reizēm, kad, lai izdziedinātu kādu slimo, pietika ar roku uzlikšanu, šoreiz Jēzus veic vairākus īpašus žestus. Viņš ieliek kurlmēmā ausis savus pirkstus, aizskar ar siekalām viņa mēli,

paskatās uz debesīm, nopūšas un saka “Atveries!”. Kāpēc Jēzus tā dara? Varbūt tāpēc, ka šī slimā cilvēka stāvoklim ir kāda īpaša simboliska nozīme, un šeit ir kaut kas sakāms mums visiem – skaidroja pāvests. Runa ir par kurlumu. Šis cilvēks nespēja runāt tāpēc, ka nevarēja dzirdēt. Tāpēc Jēzus vispirms sāk ar viņa ausīm.

Mums visiem ir ausis, bet bieži vien mēs nedzirdam – turpināja Francisks, norādot uz iekšēju kurlumu. Šodien mēs varam lūgt Jēzu, lai viņš mums pieskaras un mūs izdziedina. Iekšējais kurlums ir sliktāks par fizisko, jo tas ir sirds kurlums. Mēs, steigas pārņēmti, aizņēmti ar neskaitāmām lietām, ar savu sakāmo un darāmo, neatrodam laiku, lai apstātos un ieklausītos otrā. Mums pastāv draudi kļūt “necaurīdīgiem” un neatvēlēt savā sirdī vietu tam, kuram ir vajadzīgs, lai viņu uzklausītu. Tie var būt bērni, jaunieši, vecie ļaudis, cilvēki, kuriem nav vajadzīgi daudzi vārdi un sprediķi, bet vienkārši – lai viņos ieklausītos.

Svētais tēvs aicināja, lai mēs sev pajautājam, kā mums iet ar klausīšanos. Vai es protu veltīt laiku tam, kurš ir man blakus? To vajadzētu padomāt mums visiem, bet jo īpaši priesteriem. Priesteris nedrīkst steigties, viņam jāieklausās cilvēkos. Viņam ir jāklausās un jāskatās, kā cilvēkam palīdzēt, taču vispirms viņam viņā ir jāieklausās. Arī mums visiem vajadzētu vispirms klausīties un tikai tad atbildēt – norādīja Francisks, aicinot padomāt, piemēram, par ģimenes dzīvi. Cik bieži mēs runājam, vispirms neieklausījušies, un visu laiku atkārtotam vienu un to pašu! Nespējīgi klausīties, mēs

vienmēr sakām to pašu. Taču dialoga atjaunotne bieži vien sākas nevis no vārdiem, bet no klusuma, no pacietīgas otra cilvēka uzklausišanas, no ieklausīšanās viņā. Sirds dziedināšana sākas ar klausīšanos – uzsvēra pāvests.

Tas pats sakāms par attiecībām ar Kungu – viņš norādīja. Mēs labi darām, ja griežamies pie Viņa ar dažādiem lūgumiem, bet būtu vēl labāk, ja vispirms Viņā ieklausītos. To prasa Jēzus. “Klausies, Izraēl!” Viņš saka. Tikai tad piebilst: “Tev būs mīlēt Kungu, savu Dievu, no visas savas sirds... un savu tuvāko kā sevi pašu” (Mk 12, 28-31). Vispirms izskan vārds “Klausies!” Francisks aicināja padomāt, vai mēs protam ik dienas apstāties un ieklausīties Kungā. Mēs dzirdam tūkstošiem vārdu, bet neatrodam laiku, lai ļautu sevī atbalsoties nedaudziem Evaņģēlija vārdiem.

Jēzus ir Vārds – atgādināja Svētais tēvs. Ja mēs neapstāsimies, lai Viņā ieklausītos, Viņš paies garām, bet ja veltīsim laiku Evaņģēlijam, tad atradīsim savas garīgās veselības atslēgu. Šajā sakarā pāvests ieteica kādas “zāles”: katru dienu veltīt mazliet laika klusumam un ieklausīties; mazāk nevajadzīgu vārdu, bet vairāk Dieva Vārda. “Lai arī mēs šodien saklausām šo Jēzus vārdu ‘Atveries!’ Jēzu, es gribu atvērties Tavam Vārdam, atvērties un klausīties. Jēzu, dziedini manu sirdi no noslēgšanās, dziedini manu sirdi no steigas, dziedini manu sirdi no nepacietības”, lūdzās Francisks. Viņš novēlēja, lai Jaunava Marija, kura ar atvērtu sirdi klausījās Vārdu, kas Viņā tapa Miesa, palīdz mums ar paklausīgu, pacietīgu un vērīgu sirdi ik dienas saklausīt Viņas Dēlu Evaņģēlijā un savos brāļos un māsās.

Jānis Evertovskis – Vatikāns

<https://www.vaticannews.va/lv>

Rīga – Aglona 2021

Sv. Alberta draudzes svētceļojuma apskats.

“Svētīgi visi, kas bijā Kungu, kas staigā viņa ceļus.” (Ps 128, 1)

2021. gada svētceļojumu sākām no Ludzas, tādēļ 4. augusta rītā pēc Mises no Sv. Alberta baznīcas devāmies uz vilcienu, lai nokļūtu uz

Rīgas centru un no turienes tālāk brauktu uz Ludzu. Mūsu pirmo nakti pavadījām Ludzas 2. vidusskolā.

Ceļojuma laikā grupas sastāvs mainījās, bet vidēji tie bija ap 30 ceļiniekiem, tajā skaitā kupls bērnu un jauniešu pulks. Kopīgi dodoties garajā ceļā uz Aglonu, iepazīnām viens otru un sevi. Ceļā valdīja labestīga un izpalīdzīga noskaņa, kas satuvināja cilvēkus, padarot viņus par daļu no “ceļinieku ģimenes”. Šogad, atšķirībā no iepriekšējiem gadiem, gājām ne tikai pa šosejas malu, bet arī pa labības laukiem, gleznainām pļavām un aizaugušiem meža brikšņiem. Ceļā baudījām skaistās Latgales lauku ainavas un ezeru krāšņumu, pilsētu burvību un kultūru. Laikapstākļi bija ļoti piemēroti garajiem pārgājieniem un, neskatoties uz vietām esošo nelielo lietu, laiks bija dzestrs un patīkami vēss. Atpūtas pauzītēs klausījāmies konferences, kuras ir balstītas uz šī gada svētceļojuma moto un pāvesta Franciska izdoto grāmatu “Mīlestības līksme”, t.i., par ģimenes vērtībām un tās nozīmi. Pārsvarā palikām vietējās skolās un kultūras namos, teltīs nakšņojām tikai pēdējā naktī. Pēc garā dienas ceļa naktsmītņu vietās

atpūtāties, sakopāties un pavadījām laiku, kopīgi spēlējot spēles, muzicējot, kā arī piedaloties organizētajos talantu šovos. Norisinājās arī sargeņģeļu spēle, kurā ceļa garumā anonīmi sargājām un lutinājām izlozēto dalībnieku. Protams, svētceļojuma laikā slavējām Kungu un lūdzāmies. Ikdienišķajām lūgšanām izmantojām www.breviars.lv, lai būtu ekoloģiskāki un samazinātu dabas resursu izmantošanu.

14. augustā sasniedzām galamērķi – Aglonu. Aptvēruši, ka esam paveikuši 160 kilometrus garo ceļa posmu, ieguvuši lielisku pieredzi un draugus, jutām gandarījumu, emocionālu prieku un pateicību Dievam. Tās pašas dienas vidū apmeklējām svētceļnieku Svēto Misi, kā arī vakara Krusta ceļu, bet nākošajā dienā lielo svētku dievkalpojumu. Diemžēl epidemioloģiskās situācijas drošības apsvērumu dēļ Aglonas svētkos nevarējām pilnvērtīgi piedalīties Krusta ceļā un brīvi apskatīt baznīcas teritoriju, bet vismaz grupās netikām sadalīti un svētkus varējām svinēt kopā.

Līva Upeniece un Līva Jurgevica

No svētceļnieku liecībām:

Veronika un viņas krustmāte:

- *ar kādām domām gāji?* - Par ģimeni.

- *kas patika, kas nepatika?* - Veronika man pastāstīja, ka ļoti patika sporta zāles, izņemot to vietu, kur neļāva aiztikt inventāru. Par to, ka nepatika zupas... te man vajadzētu pastāstīt vienu epizodi no svētceļojuma pirmās dienas, kad viņa izēda pusīti zupas bļodiņās, bet es pierunāju viņu pabeigt līdz galam. Bērns saņēmās un izēda, bet varēja redzēt viņas apzināto piepūli. Vakarā, zvanot Veronikas mammai un stāstot par meitas rakstura spēku, mamma bija ļoti pārsteigta un izsaucās: "Bet Veronika mājās taču vispār neēd zupu!" Savukārt svētceļojumā - neizlaida ne dienu! :)

- *ko jaunu iemācījies?* - Ka var iztikt bez braukšanas busā [prakse bērniem iepriekšējo gadu grupās]. Un te nu viņa man paskaidroja: "Sapratu,

ka tad, kad svētceļojumā sadusmojas, tad nevajag uzreiz braukt ar busu, bet var iet priekšā vai arī aizmugurē un tur papukoties." Bet Veronika īsti neatcerējās, par ko sanāca viņai svētceļojuma laikā dusmoties :)

- *kas paliks atmiņā?* - protams, "gājiens pa brikšņiem un tas, kā bridām pāri upei, un ka nevarēja atvest pusdienas, jo priekšā bija upe." Un vēl - "Tas, kā var svinēt dzimšanas dienu svētceļojumā - ka nevajag atcelt svētceļojumu tāpēc, ka ir dzimšanas diena". Un vēl viņa izteica vienu jauku atziņu - "Atklāju to, ka sargeņģelis var būt maziņš, bet ļoti labs". Veronikas sargeņģelis, kā beigās izrādījās, bija jaunākais grupas dalībnieks - Elizabete.

Vladeks:

Vispirms gribētu teikt, ka esmu ļoti apmierināts un pateicīgs par šo svētceļojumu. Šis bija pirmais svētceļojums Latvijā. Pats esmu no Lietuvas, no Viļņas. Man ir 22 gadi un tagad iesākšu ceturto gadu Latvijā, kā seminārists Rīgas arhidiecēzes misionārā seminārā Redemptoris Mater. Doties svētceļojumā ieteica mani formatori. Tātad no vienas puses gāju aiz paklausības, bet no otras puses tā bija mana vēlme, jo zinu, ka Kungs caur formatoriem, man ir sagatavojis labākas lietas, kas man dos prieku un būšu laimīgs. Un tagad varu droši teikt: es nenožēloju! Par svētceļojumu zināju jau iepriekš, jo mūsu formācija ir saistīta ar Neokatehumenālo

ceļu, un tieši Rīgas Sv. Alberta draudzē, es arī esmu kopienā. Nācās daudz dzirdēt par katru gadu organizētajiem svētceļojumiem uz Aglonu. Mana personīgā pieredze ir dziļa, tāpēc ka varēju iziet no savas komforta zonas. Esmu cilvēks, kurš grib dzīvot mierīgi, bez ciešanām un problēmām, bet šī svētceļojuma laikā varēju drusku paciest, būt noguris, piemēram, gulot uz grīdas. Tas viss bija nepieciešams man, kurš vienmēr tiecās pēc ērtībām.

Otrkārt, varēju piedzīvot, ko nozīme būt par svētceļnieku. Iet no vienas vietas līdz citai, lūdzoties, laiku pa laikam klusēt. Būt vientulībā ar Kungu. Viss tas bija fantastiski! Vēl runāt ar Viņu, jautāt par aicinājumu... Pamanīju, ka ir labi paļauties un cerēt uz Jēzu Kristu. Ka Viņš ir vistuvākais man: brālis, draugs, mans Glābējs, kurš mani mīl tādu, kāds es esmu - ar manām problēmām, grūtībām, vajībām, maniem grēkiem. Viņš - vienīgais, kurš neļauņojas uz mani. Pie visa tā, man arī ļoti palīdzēja konferences. Neskatoties uz nogurumu varēju tās klausīties. Pat teiktu, ka nogurums netraucēja, bet tieši otrādi, palīdzēja atvērt ausis, ieklausīties. Manuprāt, tādi svētceļojumi caur izešanu no komforta zonas, palīdz ieraudzīt, kas ir sirdī. Praviētis Osejs saka – izvedīšu uz tuksnesi

un runāšu tai sirdij. Svētceļojums ir kā tuksnesis. Kad sāk sāpēt kājas, esi noguris, sākas kurnēšana utt., ir labāk redzami grēki, kas es esmu un kas ir manī. Tā ir pozitīva pieredze. Šajos apstākļos vieglāk iepazīt sevi.

Es esmu ļoti iepriecināts par šo iespēju doties svētceļojumā un vēl vairāk par iespēju iepazīt un būt kopā ar citiem jauniešiem. Tiešām ir vērts!

Dairis:

Atmiņā par šī gada svētceļojumu ir palicis tik daudz, ka ir grūti izdalīt dažus īpašus tā fragmentus, lai ar tiem dalītos, jo, kā iztiecās kāda māsa, visas svētceļojuma dienas it kā saplūst vienā lielā dienā, vienā notikumā. Tomēr var saskatīt trīs pamatus, kas šo dienu balstīja un bez kuriem došanās uz Aglonu būtu bijusi tikai gara ekskursija pa Latgali. Pirmais no tiem: Svētās Mises svinēšana ik dienu. Tā atkal un atkal mums atgādināja par svētceļojuma jēgu un mērķi, reizē arī sniedzot tam nepieciešamo spēcīgājumu. Tāpat tā ļāva iepazīt lielos un ne tik lielos Latgales dievnamus un satikt brāļus no šīm vietām.

Mani īpaši pārsteidza

Ludzas Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas Romas katoļu baznīca ar tās rotājumiem par godu lielajiem svētkiem, kas tobrīd tikai vēl tuvojās.

Otrais no pamatiem: kopienas atmosfēra svētceļojumā. Svētceļnieku kopīgā lūgšana, piedalīšanās Misē, iešana, dziedāšana, smiešanās u.c. darbības gan sākotnēji veidoja šo atmosfēru, gan pēcāk bija tās augļi, kas, paldies Dievam, teju visi saglabājas arī pēc svētceļojuma. Bija iespējams novērot kopienas gara labvēlīgo ietekmi uz mums, svētceļniekiem. Tas *atmūķēja* daudzus nevajadzīgus aizsprostus, kas bija uzslieti vienam

pret otru un Dievu. Īpaši tas šķita notiekam skaistajā aizlūgumu vakarā, kas noritēja Kaunatas Vissvētākās Jaunavas Marijas Romas katoļu baznīcā.

Dieva Vārds ir trešais un savā ziņā svarīgākais pamats, jo Tas veido abus iepriekšējos. Tas vijās cauri visam svētceļojumam: lūgšanām, dziedājumiem, pārdomām, lasījumiem, sarunām, darbiem, aizlūgumiem, adorācijai utt. Ik dienu kādu ceļa posmu mērojām klusumā, pārdomādami Evaņģēlija fragmentus. Tas šķita viens no auglīgākajiem laikiem, kurā – par spīti sagurumam – piepūlēties un Vārdam tuvoties.

Šī pastāvīgā tuvošanās Dieva Vārdam laikam ir tas īpašākais, ko es no šīs lielās kopā saaugušās dienas vēlētos īpaši izcelt un paņemt līdzi uz ikdienu jeb to lielo ceļojumu, ko veicam visas dzīves laikā.

Draudzes aktivitātes

Svētdienas skola

19.09.2021. savu darbību uzsāka Svētdienas skola (latviešu grupa) svētdienas skolas telpā 2. stāvā no plkst. 16.00. Svētdienas skolas skolotāja **Sandra Kuzņecova, mob. 29435428.**

Katehēzes pieaugušajiem otrdienās plkst. 19.00. Interesēties pie prāvesta **Krišjāņa Damberga, kont. tel. 26775679.**

Krievu valodas grupina:

В октябре начнётся Воскресная школа для детей, приступающих к первому причастию. Телефон **28315717**
Нина.

Liturgiskais kalendārs

1.oktobris, piektdiena – sv. Terēze no Bērna Jēzus, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

2.oktobris, sestdiena – sv. Sargenģeļi, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 17:00 (svētdienas sv. Mise).

4.oktobris, pirmdiena – sv. Francisks no Asīzes (franciskāņu ordenim - lielie svētki).

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

7.oktobris, ceturtdiena – Vissvētākās Jaunavas Marijas, Rožukroņa karalienes, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

15.oktobris, piektdiena – sv. Terēze no Avilas, jaunava un Baznīcas doktore, piemiņas diena.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

18.oktobris, pirmdiena – sv. evaņģēlists Lūkass, svētki.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

24.oktobris - svētdiena veltīta misijām.

28.oktobris, ceturtdiena – sv. apustuļi Sīmanis un Jūda, svētki.

Svētās Mises: plkst. 8:00 un 18:00.

Rožukroņa lūgšana

Oktobra mēnesī Rožukroni mūsu baznīcā kopīgi lūgsimies pēc vakara Sv. Mises no **pirmdienas līdz piektdienai.**

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbadienās:

7:00 – 9:00 un 17:00 – 18:45

sestdienās:

7:00 – 9:00 un 16:00 – 18:00

svētdienās:

6:30 – 15:00 un 17:00 – 19:00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbadienās):

7:00 – 12:00 un 17:00 – 19:00

Sestdienās:

7:00 – 12:00 un 16:00 – 18:00

Vissvētākā Sakramenta adorācija:

Svētdienās:

Pēc Sv. Misēm:

plkst. 10:00 - 11:00; 12:00 – 13:00 un
13:45 - 15:00

Katra mēneša pirmajā piektdienā:

Pēc Sv. Mises no 9:00 līdz 10:00 un no
17:00 līdz 18:00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00 LV

18:00 LV

Sestdienās:

8:00 LV

17:00 LV

Svētdienās:

8:00 PL

9:00 LV

11:00 (Summa) LV

13:00 KR

18:00 LV (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00 LV

11:00 (Summa) LV

18:00 LV (sestdienās 17:00)

Draudzes kontaktinformācija:

Adrese:

Liepājas iela 38, Rīga, LV-1002,
tālr.: **6 761 36 30**; mob.: **2 707 46 76**
e-pasts: draudzes_kanceleja@inbox.lv

Draudzes mājas lapa:

www.albertadraudze.lv

Draudzes kancelejas darba laiks:

no pirmdienas līdz trešdienai no plkst.

9:00 līdz 13:00

ceturtdienās un piektdienās no plkst.

13:00 līdz 17:00

Svētdienās, valsts un obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās: slēgta.

Atbildīgais par izdevumu: t. Krišjānis

Teksta salicēja: Marika Lotāņuka

Teksta korektore: Rūta Vinķele

Izdevums ir par ziedojumiem!

**ZIEDOJOT PAR DRAUDZES AVĪZĪTI, JŪS ATBALSTĪSIET ALFA
KURSUS PIEAUGUŠAJIEM UN JAUNIEŠIEM !**